SVEN HASSEL

Închisoarea OGPU

Ediția a IV-a

Traducere de
MONICA NECULAU

NEMIRA

Dedicată prietenului meu,
poetul spaniol
Joaquin Buxo Montesinos

„Singurul lucru de care se teme Führerul nostru
e pacea, dar n-are de ce să se îngrijoreze, căci dușmanii
noștri nici nu visează să facă pace cu el“.
Porta, într-o discuție cu Micuțul,
în timpul unei treceri a Niprului, în iulie 1942

CURSĂ CU OBSTACOLE CĂTRE PUȘCĂRIE

„Vesel a mai fost râsul nostru acolo unde moartea devenise absurdă, iar viața și mai absurdă.“

Wilfred Owen

– După mine, potopul, explică preotul regimentului, holbându-se la Oberstul care-l privește împietrit din șaua calului. Mama m-a părăsit pe când eram doar un țânc, suspină el autocompătimindu-se.

– Ești beat, spune Oberstul și își lovește ușor cu cravașa cizmele de călărie.

– Eroare, o mare eroare, bătrâne camarad Oberst, sughiță preotul, scoțând un hohot prelung de râs care răsună în dimineața calmă de pe străzi. Privește de mai aproape, bătrâne camarad Oberst, și vei vedea că sunt foarte treaz. Deși calul tău se face că nu observă când îi respir drept în față.

Sprijinindu-se de un stâlp, reușește dificila performanță de a se ridica în picioare și de a saluta.

– Domnule Oberst, n-o să încerc să vă păcălesc, spune el cu o sinceritate solemnă. Sunt beat. Al dracului de beat. Își dă singur o pedeapsă, rostind de zece ori „Tatăl Nostru“ și de cincisprezece ori „Ave Maria“, dar apoi pierde firul și zice: Dumnezeule, să trăiți! Îmi permiteți să vorbesc, domnule? Sunt preotul regimentului din Corpul de Armată 3, domnule!

Îmbrățișează gâtul calului și cere să fie arestat, pus în cătușe și dus la pușcărie.

– Dar, vă rog, imploră el pe un ton prefăcut, vă rog, trimiteți-mă la pușcăria Alt Moabitt. Azi au fasole la cină. Veniți cu mine, domnule Oberst, și veți vedea. E cea mai bună fasole din care-ați gustat vreodată.

Gregor înjură multă vreme fără să se repete.

– Serviciu de escortă, pufnește el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce dracu' trebuie să fim întotdeauna noi? De ce nu-i expediază cu tramvaiul sau cu altceva? Tot tacâmul ăla scârbos, cu lanțuri la picioare și cătușe de care le atârnă viața, ca și cum ar fi vreunul din ei atât de nebun să riște o evadare!

– Nu pricepi nimic, zâmbește Porta fericit. În HDV[1] scrie că prizonierii trebuie duși la pușcărie în cătușe, sub escortă. Armata nu glumește cu chestia asta. Auzi, să-i trimită cu tramvaiul! Cred că ai luat-o razna!

– Închide botul, mârâie Gregor arțăgos. Dacă începi iar cu una din poveștile tale, și dacă mai e și cu ceva prizonieri, să fiu al naibii dacă nu te-mpușc!

– Poveștile mele nu sunt de disprețuit, protestează Porta. Poți să înveți din ele o grămadă de lucruri. Odată escortam niște prizonieri de la Altona la Fuhlsbüttel, și când am ajuns la Gänsemarkt, ne-am hotărât să luăm tramvaiul. Dar comandantul escortei, Oberfeldwebelul Schramm, a avut niște probleme cu ochii și a trebuit să poarte ochelari de soare. Noi i-am spus că tramvaiul pe care îl luasem era numărul nouă și că ar fi trebuit să ne suim în tramvaiul șase, dar el ne-a zis să ne ținem gura, așa cum ai spus și tu. N-ar fi recunoscut în ruptul capului că ochelarii îi jucau feste mai tot timpul. „Cum vrei tu, Schramm“, i-am zis, și am întors pe dos plăcuța cu numărul nouă a tramvaiului care avea capătul la Landungsbrücke.

– Bine, ajunge, urlă Gregor răgușit. Știm cu toții cum se termină.

---

[1] HDV – *Heersdienstvorschrift* – Regulamentul Serviciului Militar (n. tr.).

– Ba deloc, zâmbește Porta cu superioritate. Trei zile mai târziu ne-am dus cu Marabon la Fuhlsbüttel, dar, înainte de asta, Oberfeldwebel Schramm a înnebunit și a trebuit să-l ducem la Giessen. Până la urmă, escorta a fost capturată de inamic și comandantul a trebuit să trimită o alta în misiune. Noua escortă a fost pusă sub comanda Feldwebelului Schluckemeyer, care avea niște probleme cu urechile.

– Dacă ai de gând să ne spui că și ăsta s-a țicnit, zbiară Gregor, sar la gâtul tău!

– O, nu! zice Porta cu o privire ofensată. Eu spun întotdeauna lucrurilor pe nume. Feldwebelul Schluckemeyer nu a înnebunit. S-a împușcat chiar înainte de-a ajunge la Fuhlsbüttel, și chestia asta ne-a dat nițel de furcă, fiindcă, vedeți voi, nu poți să bați pasul până la pușcărie și acolo să te prezinți la raport fără comandant de escortă.

Gregor își scoate P-38-ul din tocul de piele.

– Încă o vorbă și te fac ciur.

– Cum vrei, oftează Porta, ridicând nepăsător din umeri, însă vei regreta că n-ai tras învățăminte din vasta mea experiență. Eu sunt expertul în escorte, de ambele părți ale unei puști încărcate.

– Rahat! face Gregor, iritat, vârându-și pistolul înapoi în toc.

Porta, care cunoaște Berlinul ca pe propriile buzunare, preia comanda, dar când traversăm Neuer Markt, unul din prizonieri, infanteristul Gefreiter Kain, ne atrage atenția că mărșăluim într-o direcție greșită.

– De unde dracu' știi tu asta? izbucnește Porta furios. Poate că am luat-o pe scurtătură, nu?

– Baliverne! spune Kain îndârjit. M-am născut în orașul ăsta și-l cunosc pe dinafară. De aici în jos se ajunge la Alexanderplatz[1].

– Nu-mi spune tu mie ce și cum, rahat de pușcăriaș ce ești! Știu eu ce fac, zice Porta.

– Prizonierii vorbesc numai atunci când sunt întrebați, mugește Micuțul din coada formației.

---

[1] Piață în centrul Berlinului, unde funcționa și circa de poliție la care se face referire în continuare ca „Alex" (n. red.).

– Dacă mergem spre pușcărie, țipă un Wachtmeister artilerist, atunci să știți că am luat-o în direcție greșită.

– Flecăreală, îi mustră Porta pe un ton superior. Ciripiți ca un stol de papagali limbuți dintr-o menajerie. Gregor, lasă-te pătruns de atmosfera Crăciunului și eliberează-i pe sclavi din lanțuri. Îi aciuiesc eu la „Câinele vagabond“, de cealaltă parte a lui „Alex“.

– Întotdeauna se întâmplă ceva la „Câinele vagabond“, explică Porta cu un rânjet vesel de haimana, în timp ce ne ciondănim în fața „Câinelui“. Miercurea trecută, un tip s-a repezit la unul și l-a împușcat în fund pentru că încercase s-o șteargă fără să plătească. Azi-noapte, o confruntare dintre muncitorii de la căile ferate și băieții de la tramvaie s-a terminat cu un caz de dambla cronică, și în fiecare noapte cineva zboară pe fereastră.

– Și voi, politicilor? întreabă interesat Micuțul, în timp ce-i scoate cătușele unui Gefreiter din Pionieri.

– Poți să spui și așa, răspunde flegmatic pionierul. După toate aparențele, până acum ar fi trebuit să fiu cel puțin ministru.

– Frontul Roșu, cu tot rahatul de rigoare? întreabă Micuțul rânjind ușor.

– Mai rău, declară sumbru pionierul. Am fost dat afară de la „Broscoi“. Copoii mișunau ca o ceată de gâște care au dat peste haleală, și a trebuit să le explic cum că Adolf nu-i decât un mincinos de la Braunau pe care austriecii, de afurisiți ce sunt, l-au trimis la noi.

– Ai o singură șansă, explică Micuțul atotștiutor. Când ești târât în fața tribunalului, ridică dracului mâna și salută, pocnește-ți călcâiele și răcnește „Heil Hitler!“. Asta trebuie s-o faci de fiecare dată când răspunzi la vreo întrebare. Apoi te vor trimite la călău. Salută din nou și poartă-te mereu la fel. Te vor pune să faci din nou o tâmpenie, de exemplu, să astupi găuri cu bucăți de lemn, să dezlegi cuvinte încrucișate, sau alte chestii d-astea. Ce trebuie să faci tu? Să urli din toți rărunchii: *Führer, befehl, wir folgen*[1]. Și-o ții așa chiar dacă te aruncă într-o celulă de izolare. După o vreme, își vor da seama că nu trebuie să fii pedepsit și te

[1] „Führer, poruncește, noi te urmăm!“ în lb. germ. (n. tr.).

vor duce la balamuc pentru tot restul zilelor. Apoi ești salvat! Stai acolo liniștit și aștepți până când Germania se va alege cu curul tăbăcit. Când o să se întâmple asta, te vor expedia și vor umple balamucul cu Adolf și ai lui. În noua Germanie ai putea avea șansa să ajungi până la urmă maior.

– Asta sună puțin a eschivare, nu? protestează Wachtmeisterul artilerist, pesimist, în timp ce caută loc în cârciuma plină de fum și de duhoarea berii.

Barmanul, un tip mărunțel, cu o pălărie mare și neagră de jucător de popice, îl îmbrățișează pe Porta cu un zâmbet fericit. Primul rând îl beau pe cheltuiala casei.

– E careva dintre voi bun pentru ghilotină? întreabă Porta după cel de-al doilea rând. Dacă e așa, nu vă neliniștiți. Totul se termină înainte de a vă da seama ce se întâmplă. Îl știu eu p-ăla care se ocupă cu așa ceva, și omul își cunoaște meseria. Doar de două ori a dat-o-n bară, și într-unul din cazuri era vorba de o târfă. I-a sucit capul bocind și susținând că totul nu-i decât o greșeală. Așa și era.

– Nu cred că-s chiar atât de cruzi, intervine un Feldwebel de infanterie. Noi, germanii, suntem un popor omenos.

– Asta să le-o spui băieților de la Germersheim, răspunde Porta în bătaie de joc.

– Poate n-ai să mă crezi, zice Feldwebelul, dar eu sunt complet nevinovat.

– Bineînțeles, încuviințează Porta încurajator. Cu toții suntem nevinovați. Din nefericire însă, de multe ori e mai periculos să fii nevinovat decât culpabil. Se întinde pe deasupra mesei și continuă pe un ton confidențial: Am cunoscut odată un domn, Ludwig Gänsenheim de la Soltau. Era un tip prudent. Atât de prudent încât mergea pe stradă cu ochii închiși ca nu cumva să vadă ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Dacă discuția ar fi devenit suspectă, și-ar fi băgat degetele în urechi. Chiar și pe cele de la picioare, dacă ar fi încăput. Ei bine, într-o zi, s-a amestecat într-un marș al KDF[1]-ului, unde toată lumea zbiera *Heil Deutschland, Heil der Führer!* Când au ajuns pe Leipzigerstrasse și au înconjurat depoul,

---

[1] KDF – Organizația Kraft durch Freude (n. tr.).

amicul nostru neutru, domnul Ludwig Gänsenheim, s-a transformat, fără să vrea, într-un adept descreierat al Führerului. Iar când mulțimea înflăcărată s-a năpustit pe Spree Brücke, tipul s-a dezlănțuit cu totul, strigând: „Moarte și gazare tuturor jidanilor și comuniștilor!. Era atât de pătruns, încât nici n-a realizat cum se prăbușește și cum îl zdrobește mulțimea aceea în mișcare.

Apoi s-au repezit cu toții la Cancelarie să-l vadă pe Adolf și, în timpul ăsta, un detașament Schupo[1] aduna ce mai rămăsese din domnul Ludwig și din alți zece nevinovați ca și el. I-au dus la Morgă, și poate că cineva i-a identificat.

– Războiul e cumplit, intervine Feldwebelul de infanterie, cu o expresie de amărăciune.

– Într-un fel sau altul, sunt omorâți tot soiul de oameni, nevinovați și vinovați deopotrivă.

– Da, da, continuă Porta entuziasmat, chiar fără probleme, cât timp e război. Unii sunt făcuți arșice pe front, alții își pierd căpățâna în Plötzensee. Mai devreme sau mai târziu, o pățim cu toții, așa încât urmașii noștri o să vadă că am făcut într-adevăr ceva în timpul războiului și că n-am stat ca niște găini ciupite de fund de vulpe. Războaiele mondiale trebuie să se sfârșească în sânge și rahat, ca să aibă parte de cuvinte rezonabile în cărțile de istorie. Doar nu-ți închipui că Adolf ar fi acceptat un război pe care să nu-l ia nimeni în seamă. Generalii și dictatorii cu adevărat dați dracului rămân în memoria oamenilor.

Ploaia începe să se transforme în burniță când prizonierii și escorta ies de la „Câinele“. La căminul Hitlerjugendului de pe Preuzlauerstrasse, steagul este coborât. Dăm colțul și mărșăluim în jos pe Dircksenstrasse.

– Rahat, mârâie Gregor, ștergându-și burnița de pe față. Sunt sătul până-n gât de războiul ăsta afurisit. Întotdeauna mărșăluiești și aștepți să-ți pice o bombă în deblă!

Printr-o ușă ridicată puțin față de nivelul străzii, un bărbat iese zburând, se răsucește în aer ca o morișcă vie și se izbește de

---

[1] Schupo – *Schutzpolizei* – Poliția de apărare civilă (n. tr.).

peretele casei de vizavi. Haina și pălăria îl urmează, zburând și ele, iar după o pauză sosește și umbrela.

Porta râde așteptând urmarea.

– Domnilor, am ajuns! Acesta este „Broscoiul șchiop“ și se pare că totu-i plin de viață pe-aici. Acum vă rog să fiți civilizați și să nu faceți gălăgie, continuă el pe un ton părintesc, fiindcă e un local decent – cu pian și tobe –, în care vin văduvele de război să-și găsească o consolare pentru nemărginita lor durere.

– Eu am mai fost aici, declară Micuțul, sticlindu-și ochii. E atâta muieret încât nu-ți vine să crezi. Nu prea e loc mult. Nici n-ai unde să te ușurezi. Trebuie să-ți golești vezica în altă parte.

– Și ce ne facem dacă apar copoii? întreabă Gregor nervos, în timp ce-și așază automatul pe un raft de sub tejghea.

– Nu-i nicio problemă! râde Porta cu nepăsare. Și cei de la Schupo telefonează întotdeauna înainte de a face razie aici.

Barmanul, care are ambele picioare de lemn, îl îmbrățișează entuziasmat pe Porta și-l întreabă încotro se duce.

– Escortez patru nenorociți la ștreang, zice Porta.

– Rahat, spune barmanul. Casa face cinste cu primul rând. Bere și șnaps.

După primele patru rânduri de bere și șnaps, Porta începe să debiteze bancuri destabilizatoare.

– Când Tommy va pune mâna pe el, îi vor lungi gâtul ăla austriac, spune el pe un ton conspirativ către un conductor de tren care pleacă în zori cu un transport de trupe.

– Înainte de a-l da cu capul de pereți, va ține un discurs frumușel. Micuțul râde necontrolat și trosnește cu pumnul în masă, făcând paharele să danseze.

Un Schupo, îmbrăcat pe jumătate în haine civile, râde cu atâta poftă încât își înghite țigara.

Barmanul îl lovește în spinare cu cel de-al treilea picior de lemn, pe care-l ține întotdeauna ca rezervă în spatele tejghelei. Tipul scuipă țigara care încă mai arde, spre uimirea tuturor.

Două femei îmbrăcate în negru, alb și roșu stau sub portretul lui Hitler și încep să cânte:

Odată am împușcat un caraliu
Acum, nevastă-sa are ce-i trebuie!...

Un grup de răniți stau în jurul unei mese lungi, mângâind fetele pe picioare.

– *Sophia era beată criță...*, cântă Porta cu o voce de bariton abțiguit.

Un ofițer medic, adormit pe jumătate lângă sobă, deschide cu un aer conspirativ un ochi și se zgâiește în încăpere.

– Simulanți! Cu toții sunteți niște nenorociți de simulanți. Ce vă pasă vouă de Vaterland? tună el fremătând. Vă aranjez eu pe toți! KF[1] cu toții, și marș pe front.

Cu un suspin adânc, se prăbușește moale de-a curmezișul mesei și adoarme din nou.

– E beat! Beat cui! spune barmanul, dând din cap a dezaprobare. Îngaimă ceva despre o comisie care îi declară pe toți idioții ăia șchiopi KF și pentru asta li se dă câte-o medalie. Săptămâna trecută, a fost declarat KF un nenorocit cu un singur picior pe care l-au trimis direct în prima linie cu piciorul de lemn la subsuoară, înainte să-l declare GVH și să-l expedieze înapoi la depozit. Individul e acum la Școala de Hauptfeldwebeli și speră ca, într-o bună zi, să ajungă iar la tâmpitul ăla de ofițer sanitar!

– Cinci mărci pentru zece minute și douăzeci și cinci pentru toată noaptea, propun damele îmbrăcate în roșu, alb și negru.

– Dar numai dacă ai prezervativ, amice, chicotește cea mai scundă dintre ele, făcând un semn sugestiv pe sub poalele rochiei.

– Lasă, mai târziu, spune Porta îndepărtându-se. Mai întâi una în cinstea copiilor orfani.

– Nu, una în cinstea morții care apare după miezul nopții, sughite Micuțul, râzând prostește. Tocmai ne îndreptăm spre pârnaie, cu patru candidați la ghilotină, le mărturisește el celor două doamne cu sentimente patriotice.

– Dar arată bine băiețașii ăștia, chicotește cea înaltă și slabă.

– Da, rânjește Micuțul. Curând vor fi patru hoituri încântătoare.

[1] *Kampfsfähig* – „apt combatant“ în lb. germ. (n. tr.).

– Ce-au făcut? întreabă curios cineva de pe cealaltă parte a mesei.

– Nimic deosebit, zâmbește Porta. Târșelosul ăla de colo le-a tăiat beregata gemenilor săi nou-născuți. Pușcașul și-a omorât nevasta în bătaie, lovind-o cu o latură a tunului, iar individul ăla gras, care e măcelar pe strada civilă, a făcut carne pentru cârnați din două târfe.

– Destul, urlă Wachtmeisterul indignat. Niciunul din noi nu e un criminal. Suntem deținuți politici, asta suntem!

Deodată, toată lumea simte nevoia să mai ceară un rând.

– În cinstea Vaterlandului, intonează Porta peste întreaga mulțime din care se desprinde mirosul târfelor și al berii.

– După noi, potopul! anunță agitat Micuțul, sorbind berea unui client adormit.

– Idioții de inamici ne sug și sângele din vene, sughițe Gregor, clătinându-se amenințător.

La masa cea lungă, răniții și prietenele lor încep să cânte:

Germanie, tărâm străvechi,
Stindardul tău însângerat acum e sfâșiat.

– Ca slujitor al statului, nu pot asculta un asemenea cântec, protestează un individ înalt și slab, îmbrăcat cu o haină neagră de piele. Seamănă cu un vultur lovit de gripă.

– Atunci du-te într-un colț și bagă-ți degetele în urechi, îl sfătuiește Porta. N-o să te deranjeze ceea ce n-o să auzi.

– Haideți să ne continuăm drumul spre porcăria aia de pușcărie, cere un Wachtmeister artilerist pe un ton nefericit. Tot ce se petrece aici e o nebunie! Ca prizonier militar, protestez cu vehemență.

– Cred că te gâdilă păduchii la ficat, mârâie Micuțul. Ce ai tu de-a face cu asta? Acum nu mai ești soldat în serviciu. Fă-ți puțin de cap. E ultima șansă pe care o mai ai înainte de a ajunge în fața Curții Marțiale. După asta n-o să mai râzi așa mult. De-abia atunci o să-ți dai seama că războaiele mondiale nu-s chiar distractive!

Gefreiterul infanterist e beat și dansează un tangou unduitor cu o târfuliță patrioată. Ea îl susține cu putere pentru a-l ajuta să nu se prăbușească.

– Cunosc un tâmpit care o să sfârșească cu debla retezată, îi mărturisește el, cu un rânjet de craniu.

– Cei buni mor întotdeauna primii, îl consolează ea, râgâind sănătos.

– Un ticălos împuțit mi-a dat ieri un teanc de cartele pentru o noapte întreagă, spune fata, tristă.

– Altfel, nu l-ai fi putut satisface, nu-i așa? intervine un Feldwebel cu un singur braț.

– Nu vă temeți c-ar putea să scape? întreabă un civil cu alură de copoi.

– N-ar îndrăzni, rânjește Porta. Ar fi împușcați pentru dezertare, pentru care oricum vor fi împușcați, ceea ce-i suficient și pentru cel mai dur individ din lume.

– Ești subofițer și trebuie să știi că e strict interzis să duci prizonierii într-un local public, nu?

Polițaiul îmbrăcat în haine civile se întoarce către Gregor.

– Mă refer la pagina 176 din Regulamentul pentru escortele militare. Prizonierul trebuie dus direct la închisoare și instalat singur în celulă. În niciun caz nu-i este permis să ia contact cu alte persoane. Dacă comunicarea cu acesta devine imperios necesară, atunci totul trebuie redus la minimum de cuvinte.

– Las-o moartă, amice! bolborosește aiurit Micuțul. Prizonierii vor fi tratați ca niște nou-născuți. Nu trebuie contaminați prin contacte cu bețivii sau cu târfele! Dacă vreunul din ăștia le va vorbi prizonierilor, va fi încătușat și dus direct în fața tribunalului.

– Cincizeci dintr-o lovitură? șoptește un bărbat scund, cu înfățișare de șobolan. Al dracului de bun, zău, murmură el, și-l înghiontește conspirativ pe Porta. Eter și naftalină. Doar trei zile, și toată China se umple de ciuma neagră. Dacă ai fi ultimul soldat german în viață, nimeni n-ar da nici doi bani pe tine.

– E prea devreme, fiule, prea devreme, spune Porta fără urmă de interes. Eu sunt unul dintre puținii fericiți care încă se mai bucură de un război foarte avantajos.

La scurt timp, individul acela sinistru dispare în toaletă cu seringa lui pentru injecții subcutanate și cu patru infanteriști plictisiți de război. Când se întorc, debordează de optimism.

Zgomotul din cârciumă crește treptat. Doi dintre prizonieri au adormit lângă sobă, în cușca câinelui.

Animalul nu se arată prea încântat, mârâie, își arată colții și îi înhață de picioare. Dar fără folos. Ca ultim gest, se hotărăște să-și ridice piciorul și îi împroașcă pe toată fața.

– Câteva halbe cu apă pe zi sunt chiar binevenite, mormăie prin somn Gefreiterul de infanterie.

– Mestecă haleala de douăzeci și șapte de ori înainte s-o înghiți, scâncește genistul, muncindu-și fălcile asemenea unei vaci care rumegă într-un grajd călduț.

– Duceți-mă acasă la pușcărie, cere Wachtmeisterul cu severitate. E dreptul meu. Sunt un biet prizonier și am mai multe drepturi decât oricare alt soldat idiot din Armată. Și voi, bandă de ticăloși, trebuie să nu mă lăsați să fug, dar să mă și feriți de orice pericol! E o chestiune foarte importantă, să știți! Arată acuzator spre cei doi prizonieri din cușca câinelui. Judecătorii nu vor îngădui una ca asta! Prizonieri beți ca niște porci.

– Mi-e foame, anunță Porta cu o râgâitură stridentă. Ce ziceți de niște „rahat pe lopată“, așa, ca să ne treacă junghiurile? Opt porții de „rahat pe lopată“, zbiară el spre bucătărie.

Îndată apar opt farfurii cu tocană aburindă. Începe să se profileze mizerabila lumină cenușie a dimineții de noiembrie și Gregor spune că ar fi cazul să-și reia misiunea și să încerce să găsească drumul către pușcărie.

– Poate că nici nu mai există! bolborosește genistul din cușca câinelui.

– Crezi? întreabă Gefreiterul de infanterie, pe-a cărui față se citește o expresie plină de speranță. Arată ca un om lihnit de foame care a dat peste un portofel burdușit cu bani.

– N-o să le placă dacă ajungem în toiul micului dejun, murmură întunecat Micuțul.

– Ai dreptate, admite Porta îngândurat. Și mai ales faptul că băieții ăia din cușca câinelui duhnesc a bere și a șnaps!

– Atunci, ce-i de făcut? sughițe Gregor nehotărât, cu un aer destul de trist.

– O să bombardăm Anglia până-n temelii, declară un aviator beat, bătând cu pumnul în masă. N-o să mai rămână decât o gaură nenorocită în mare!

– Dumnezeu e cu noi! țipă Gregor și râgâie cu damf de tocană. N-ar fi trebuit să avem niciodată forțele astea aeriene de doi bani!

– Exact ce-am spus și eu, strigă Gefreiterul de infanterie. Iepurași de câmp și artileriști viteji care știu să ochească. Un duș de obuze peste ei și îi luăm pe sus!

– Da, am pierdut o grămadă de războaie în felul ăsta, oftează Porta, obosit. Infanteriștii s-au târât până-n iad. Când a venit ziua victoriei, se tociseră de tot. Toate tunurile alea strălucitoare Krupp erau atât de uzate încât ajunseseră să tragă în partea opusă, azvârlindu-i pe tunari cât colo.

– Dacă nu veniți chiar acum, urlă Gregor nervos, umflându-se ca un curcan, eu vă las. Să fiu al naibii dacă nu vă las.

– Hau, hau! latră Micuțul. Ești un prusac scrântit care n-are cui să dea ordine. Fii atent, Gregor. Tu ești escorta. Dacă faci pe nebunul și pleci singur, cum te mai poți numi escortă? Te vor trimite în fața Curții Marțiale. Poți conta pe asta. Comandant de escortă fără escortă și fără prizonieri. Asta e o problemă foarte serioasă, într-adevăr!

– I-ar trage șuturi în cur până l-ar găsi damblaua. Ar fi nevoit să stea în cap și să se cace, confirmă Porta scărpinându-se în ureche. Oricine și-ar arunca privirea peste Regulamentul Armatei și-ar da seama că nu-i prea distractiv să fii numit în serviciul de escortă.

– Nenorocitele alea de regulamente înseamnă pentru Armata germană exact ceea ce înseamnă Biblia pentru popi sau Coranul pentru musulmani, zbiară Micuțul cu solemnitate. Dacă Iov, fiul lui Moise, ar fi avut regulamente la care să se poată zgâi, n-ar fi fost niciodată atât de bătut în cap încât să traverseze Rinul ăla afurisit și să se plimbe prin jungla din Germania, ca pe urmă să se sufoce cu toții în Sauerkrautul[1] păgânilor!

Micuțul își etalează ca de obicei bine cunoscuta învălmășeală de istorie și religie.

---

[1] „Varză acră“ în lb. germ. (n. tr.).

– Domnilor, spuneți-mi, vă rog, unde mă aflu? întreabă deodată ofițerul medic.

Se ridică cu evidentă dificultate, tremurându-i picioarele.

– Domnule doctor! Vă aflați printre prieteni! îl asigură Porta, pocnindu-și călcâiele. Dumneavoastră, domnule, vă aflați la „Broscoiul".

– Camarade, împușcă-mă, pretinde ofițerul medic, cu o expresie foarte nemțească pe chip. Sunt un șobolan scârbos, împușcă-mă! repetă el în timp ce-și descheie tunica, dezgolindu-și pieptul.

– Dacă asta e ceea ce vreți, domnule! răspunde Porta ascultător, punându-și cu greutate patul puștii pe umăr. Se clatină periculos, cu arma îndreptată în toate direcțiile. Stai nemișcat, doctore, ca să te pot împușca, așa cum ai ordonat, rage el prin vacarm.

– Foc! ordonă Micuțul cu o voce profundă.

Un zgomot asurzitor spintecă aerul și tencuiala se desprinde din tavan. Glonțul ricoșează prin cameră, oprindu-se într-un butoi de bere ce-și revarsă tot conținutul.

– M-a omorât, sângerez, se vaită ofițerul medic năpăstuit, în timp ce îl inundă berea. Plângând, se târăște sub o masă și, după ce se pocnește cu capul de o bârnă transversală, descoperă că totuși nu e mort. După eforturi susținute, se ridică, stă drept în fața oglinzii și arată spre mutra lui. Aha, acolo ești, spune cu viclenie. Ai crezut că mă prostești, nu-i așa? Văd drept prin tine, doctore. Nu face pe simulantul cu mine. Ești apt pentru serviciu, marș înapoi pe front! Pocnește-mă! ordonă el cu glas sever.

– Ordinul e îndeplinit, domnule! strigă Micuțul, trimițându-l pe ofițerul medic în zbor de-a lungul camerei, cu un șut bine direcționat.

– Rușii! țipă o femeie scundă ce pare a avea un exacerbat simț patriotic, și sare în spinarea unui Schupo adormit. Îl mușcă cu sălbăticie de gât și-l trage de urechi cu ambele mâini.

Mecanicul de locomotivă, care zăcea de-a curmezișul mesei, sforăind ca o drujbă, se trezește brusc la auzul răgetelor celui din Schupo.

– *Zurücktreten! Zug fährt ab!*[1] răcnește el, așezându-se într-o rână pe un scaun cu care țopăie prin toată camera, șuierând și imitând o locomotivă cu abur.

– Precis o să-l vâre la răcoare pe ticălosul ăsta, prorocește Wachtmeisterul în timp ce-l urmărește sobru pe mecanicul care șuieră și pufăie.

– Toți o s-o sfârșim acolo, mai devreme sau mai târziu, răspunde Gregor mohorât.

– *Verweile Augenblick, du bist so schön*[2], recită Porta cu solemnitate din Goethe.

Mecanicul de locomotivă îl dă peste cap pe ofițerul medic. Acesta se târăște pe lângă perete și apoi se ridică în fața Micuțului.

– Te-am găsit, fiule! Te-am găsit, bolborosește el pe un ton idiot. Ce mai face tata, fiule? E apt pentru serviciu?

– Nu chiar, răspunde Micuțul. I-au tăiat capul cretin la Fuhlsbüttel, în dimineața Anului Nou 1938!

– Căile Domnului sunt de nepătruns! suspină ofițerul medic, făcându-și cruce. Cui îi pasă dacă ai sau n-ai cap? Contează să fii apt pentru serviciu. Și-n fond, la ce-i trebuie cap unui soldat german? Încă din prima zi de cazarmă i se spune să înceteze de-a mai gândi. Mai bine am lăsa judecata în seama cailor. De-aia le-a dat Dumnezeu un cap așa mare. Dar, totuși, ce fac eu la „Broscoiul"?

– Vă spun eu, domnule doctor, sughiță Porta. Vă îmbătați criță și le explicați celor prezenți că sunt apt pentru serviciu!

– Imposibil! protestează doctorul, venindu-și în fire o clipă. Eu nu sunt de serviciu și, dacă nu sunt, nimeni nu poate fi declarat apt pentru serviciu! Trebuie să mă raportați. Cer să fiu dus în fața Curții Marțiale. Și acum mă voi prăbuși! țipă el, cu o voce pătrunzătoare, și cade fără vlagă peste tejghea. Pe tine te căutam! Mâine o să-ți scoatem plămânii. Oricum, persoanele inapte pentru serviciu n-au nevoie de plămâni, iar tu ești o ruină.

– Ridică-te, ticălos bețiv! zbiară barmanul, împingându-l în lături.

---

[1] „Dați-vă înapoi! Trenul pornește!" în lb. germ. (n. tr.).

[2] „O, clipă, stai, ești atât de frumoasă" în lb. germ. (n. tr.).

– Iisuse și Marie! strigă Porta. Cât tupeu are nemernicul ăsta! Ce-i de făcut?

– Tăiați-i beregata, sugerează barmanul pe un ton mieros.

– Ajunge! urlă Gregor brusc, încheindu-și centura. Ridică-te, bețiv notoriu! În picioare! La prima încercare de evadare, vom trage.

Își armează P-38-ul cu zgomot. Se simte dintr-odată vioi și mai comandă o bere.

– Nu mă lăsați, băieți! se tânguiește ofițerul medic, aruncând o privire pe sub fustele doamnelor patrioate. Arestați-mă! Duceți-mă la spânzurătoare! Capul ăsta atârnă prea greu ca să-l mai pot duce!

– Sună promițător, oftează barmanul întristat. Faceți-ne tuturora o favoare și luați-l cu voi!

– De ce nu? se învoiește Gregor. Puneți-l în cătușe alături de ceilalți nenorociți.

– Ce spui? protestează Porta. Nu poți face una ca asta. Suntem opt inși care escortăm patru prizonieri, exact cum scrie în Regulamentul Armatei. Dacă ai de gând să-l iei cu tine pe idiotul ăsta, va trebui să găsești încă doi oameni pentru escortă. Altfel, o să te trezești în fața tribunalului pentru încălcarea regulamentului. Unde-am ajunge dacă oricine ar avea voie să adune de pe drum prizonieri în plus? Până să ne dăm seama ce se petrece, ne transformăm într-un soi de pelerinaj sau de cruciadă.

– Mă ofer gardă suplimentară, spune un Jäger cu mutră de țap, ud până la piele. Permisia mea s-a terminat acum două zile și, dacă le servesc un motiv plauzibil, aș mai putea depăși puțin timpul.

– Ai armă? întreabă Gregor prozaic.

– Ia te uită! rage Jägerul fericit, scoțând o pușcă din spatele tejghelei. Am și muniție. Mă îndrept spre frontul din Caucaz.

– O să dureze ceva până acolo, încuviințează Porta. Mai avem nevoie de încă un om.

– Uite-l aici! bubuie o voce dinspre ușă, și își face apariția o siluetă de culoarea abanosului, în uniformă Panzer.

– Ei, a capitulat Africa? întreabă Porta uimit. De unde dracu' ai mai apărut și tu?

Pe chipul tuciuriu se ivesc niște dinți albi.